

Fru T. i H. fortæller om sin forbindelse med Bruno Gröning

T., H., 1963

I 19.. var jeg meget syg, og under lægebehandling. Jeg lå på en klinik i B. Fra min ungdom havde jeg stærke reumatiske plager, og også en svaghed af hjertemusklen og for lavt blodtryk. Trods utallige sprøjter kunne ingen læge hjælpe mig, ikke engang skaffe mig lindring. Tværtimod, det blev hele tiden værre, og smerterne stadig mere uudholdelige.

Da det mest udsigtsløse punkt var nået, besøgte en bekendt mig. Hun interesserede sig for min tilstand. Da jeg fortalte hende om alle mine forgæves konsultationer hos læger og professorer, spurgte hun mig: "Hvad mener De om Bruno Gröning?" Jeg svarede: "Slet intet!"

Min mand, der havde fulgt samtalen, brød ind her og sagde: "Hvordan kommer man til den mand, kunne man ikke også engang prøve ham, efter at vi allerede har prøvet så meget? Der findes åndelige kræfter, lad os dog se, om han har sådanne kræfter!" Derpå gav kvinden mig en kugle af stanniol med ordene: Gröning har netop sat mig af foran Deres dør, han var med en bekendt i B. Jeg har fortalt ham, at De var så syg, og så tog han denne lille stanniolkugle fra sin lomme, og gav mig den til Dem, med sine bedste ønsker for Deres sundhed." Jeg var temmelig bestyrtet og sagde: "Hvad skal jeg stille op med denne kugle? Kvinden svarede mig: "Tag den med i seng i nat, og indstil Dem på Gröning."

Hun gav mig håb, og jeg kom også virkelig i en slags spænding. Da jeg nu lå i sengen og holdt kuglen i hånden, tænkte jeg med en indre sikkerhed, at Gröning ville hjælpe mig. Jeg følte en beroligende afslapning, og de sædvanlige anfald udeblev. Der gik som en slags elektrisk strøm igennem mit venstre ben, og det gentog sig flere gange. Jeg begyndte at tænke over det, men fandt ingen forklaring.

Nu havde jeg kun det ene ønske, at Gröning personligt kom til os. Dette ønske blev opfyldt to dage senere. Bruno Gröning kom til os med en herre. Jeg gik hen til hans vogn foran hoveddøren, og han hilste mig med ordene: "Ja, vi kender jo allerede hinanden!", hvorpå jeg svarede: "Nej, vi har aldrig set hinanden tidligere!" Hvorpå han sagde: "Jeg har jo hilst på Dem i haven, og det går jo allerede bedre, ikke?" Først kunne jeg ikke begribe sammenhængen, men det faldt mig ind, at jeg tidligere havde hvilet i vores have med kuglen; jeg havde det også allerede bedre, jeg var rolig, og havde sovet igennem hele natten, hvad jeg ikke havde gjort længe.

Vi var fordybet i samtale til klokken 5 om morgenen, og jeg var på ingen måde træt, og var helt uden smerter. Ved hjælp af eksempler henviste Bruno Gröning til min fysisk nedbrudte tilstand, og viste mig, hvordan jeg over den åndelige vej kunne blive herre over den. Vi lagde os alle til ro blot indtil klokken 8 morgen. Da vi mødtes til

morgenmad, var Gröning meget stille, Han spiste intet, ligesom heller ikke aftenen før, men han puttede morgenægget i sin bukselomme. Omkring fem minutter i 11 tog Gröning mig i hånden, og stillede mig nøjagtigt i sine fodspor med ordene: "Bliv ganske roligt stående, og tal først til mig, når De mærker noget i Deres krop, som De hidtil aldrig før har mærket." Jeg forholdt mig rolig, og iagttog mig selv. Efter cirka 20 minutter ramte en elektrisk strøm mig, der fra benene trak op gennem hele kroppen. Jeg blev stående som fastgroet, jeg kunne ikke løfte et ben. Jeg fornemmede det, som om en stærk magnet holdt mig fast. Ophidset spurgte jeg: "Hvad er det, hvad gør De med mig?" Gröning sagde roligt: "Forhold Dem ganske rolig, og lad "det" ske."

Efter at denne bølgeagtige elektriske proces flere gange havde gentaget sig, gjorde Gröning en håndbevægelse nedefra og opefter – og jeg var pludselig befriet, alt i mig var afslappet og bevægeligt. Tidligere kunne jeg ikke engang dreje hovedet. Der kom en helt ny følelse ind i mig, som om jeg var blevet befriet for en tung byrde.

Jeg var så opfyldt af denne oplevelse, at jeg fra da af også oplevede en indre forvandling, jeg blev et helt andet menneske!

Gröning sagde til mig: "Denne kraft, De nu oplevede, kan De, så tit De vil, selv trække til Dem, blot må De være helt rolig indeni. Der vil komme stærke reaktioner hos Dem, en regulering, som vil vare i omkring tre uger, for en krop, der er så nedbrudt, behøver tid til opbygning, og al kraften hos Dem må bygges op fra bunden!"

Ved afskeden gav Bruno Gröning mig ægget, som han tidligere havde stukket til sig fra morgenbordet, med ordene: Dette æg spiser De nøjagtig fem minutter i 2, og læg mærke til, hvad der sker. Der, hvor noget gør sig bemærket, sidder det onde."

Så kørte han væk igen.

Jeg spist ægget nøjagtig på minuttet, og gik bagefter en lille tur med en bekendt. Efter omkring en time fik jeg pludselig på vej hjem frygtelige kolikagtige smerter i underlivet. Jeg kunne ikke mere gå videre, og måtte lægge mig i græsset.

Jeg tænkte, at min sidste time var kommet. Men efter cirka ti minutter holdt smerterne lige så pludseligt op, som de var kommet. Fuldkommen udmattet kom jeg hjem. Jeg lagde mig, og igen gik elektriske strømme igennem mig. Efter Bruno Grönings råd trak jeg mig tilbage fra alle mennesker, for ikke at blive påvirket af omgivelserne.

Snart efter gik jeg igen en tur med kvinden, der også kom sammen med Bruno Gröning, og som var dybt imponeret af hans virke. Pludselig kom de gamle nervesmerter igen med en voldsom tyngde, og koncentrerede sig om bestemte dele af kroppen, især i underliv og bryst. Fødderne svulmede op, og blev ikke kun blodrøde, men helt stive, de bulnede ligefrem ud over skoene. Jeg satte mig på en lille mur og ventede i cirka 15 minutter, til alt var forbi, og vi igen kunne gå videre. I

tre uger efter havde jeg slemme nervesmerter, selv på steder, hvor jeg tidligere ingen smerter havde.

Efter denne tid stod Bruno Gröning pludselig foran vores dør, uden at vi havde kaldt på ham, og sagde: "Jeg vidste, at De endnu engang havde presserende brug for mig." Vi talte endnu engang alt igennem, og han bestyrkede mig i at holde ud, og ikke miste troen. "Det varer endnu nogle dage, men det er nødvendigt", sagde han afsluttende.

Den tredje nat derefter mærkede jeg pludselig, hvordan hele min krop blev stiv, hvordan synet forlod mig, og jeg blev bange. Jeg tænkte: Et slagtilfælde! Da mærkede jeg pludselig et åndedrag – og så Bruno Grönings hoved for mig. Samtidigt hørte jeg tydeligt hans stemme: "Frygt ikke, hold ud – det skal være sådan!"

Derefter løsnede alle kramperne sig i min krop. Min ene hånd begyndte at slå, og da jeg med den anden hånd ville holde den, slog også denne omkring sig. Så begyndte benene at stampe, og til sidst gik det løs med hele kroppen, så sengen vaklede. Jeg svedte, så alt blev gennemvådt. Kort efter var alt forbi.

Jeg var befriet for alle smerterne, kunne bevæge alle lemmer igen, og var et nyfødt menneske!

Min mand glædede sig meget over det. Han troede bestemt på det, men mærkede intet selv. Han mente, at han også skulle mærke noget, jeg skulle give noget af det til ham.

Seks uger efter kom Bruno Gröning igen til os, for at se, hvordan det gik. Ved denne lejlighed – i nærvær af nogle gæster – forlod min mand værelset og ville gå op ad trappen. Pludselig kunne han ikke mere løfte sine ben, og mærkede, hvordan en kraft ligesom holdt dem fast. Han kom så bleg og noget forstyrret tilbage i værelset, hvorpå Bruno Gröning sagde til ham: "Nå, hvordan var det derude? Hvad skete der? Hvordan har De det så nu?"

Min mand beskrev oplevelsen, og var hele aftenen stille og indadvendt. Der skete noget i ham, han havde mærket kraften på sig. Han var overbevist.

- 0 -

Alle bliver født for himlen, sådan som sæden er skabt til det, for at blive en blomst og den lille drossel i reden, for at blive en sangfugl, når livslovene kan udvikle sig. Det er menneskets egen fejl, når han tænker og lever, som om han er udelukket fra himlen. Men han er på vej dertil med enhver god tanke han tænker, og er i himlen, når han har fundet sin lykke i at tjene andre.

Helen Keller

Kilde:

Gertrud Elisabeth Weidner (Hrsg): Lichthort, Zeitschrift für universale Gotteserfahrung, dualistische Geistererkenntnisse und esoterisch-ganzheitliches Weisheitsgut (Verlag für Esoterische Wissenschaften, Marschalkenzimmer, Schwarzwald, 1960) Nr. 4, S. 154-156